

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/110/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124456821
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124456821.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s. r. o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného obchodnou spoločnosťou ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO:

00 585 441, o zaplatenie 258,97 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 25C/12/2025-148 zo dňa 21. mája 2025, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 25C/12/2025-148 zo dňa 21. mája 2025 potvrdzuje.
- II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 258,97 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,4 % ročne zo sumy 258,97 eur od 02.12.2024 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a zároveň žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Na odôvodnenie rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si vyššie uvedený nárok uplatnil na podklade toho, že dňa 09.08.2024 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo poškodenej A. B.. K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla v danom čase povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Z dôvodu poškodenia svojho vozidla si bola poškodená nútená zapožičať od žalobcu zmluvou o nájme motorové vozidlo. Za prenajaté motorové vozidlo vyúčtoval žalobca poškodenej sumu 1.529,84 eur, pričom pohľadávku voči žalovanému postúpil poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.10.2024 na žalobcu. Žalovaný po šetrení poistnej udalosti žalobcom uplatnenú pohľadávku plnil len čiastočne, pričom predmetom žaloby bola jej neuhradená časť v sume 258,97 eur.

3. Žalovaný uplatnený nárok neuznal. Uviedol, že poškodené motorové vozidlo bolo neprimerane dlho v servise, v dôsledku čoho si žalobca fakturoval neprimerane vysoký počet dní za nájom náhradného vozidla. Zároveň žalovaný namietal nedostatok vecnej legitímácie strán s odôvodnením, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neexistoval medzi žalovaným a poškodným žiaden právny vzťah, pričom na strane žalobcu žiadna škoda nevznikla.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 09.08.2024 v Žiline došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené osobné motorové vozidlo Forda Fiesta, EČV: C. XXX D., ktorého držiteľom bola A. B.. Škoda na jej vozidle bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Škoda Octavia, EČV: E. XXX F., v danom čase povinne zmluvne poistené u žalovaného. V dôsledku

poistnej udalosti zo dňa 09.08.2024 tak nemohla poškodená užívať svoje motorové vozidlo, a preto bola nútená zapožičať si

od žalobcu zmluvou o nájme č. 1062/2024 zo dňa 30.08.2024 náhradné osobné motorové vozidlo KIA Ceed, MT EČV: E. XXX G. za dohodnuté denné nájomné 37,- eur za deň s jednorazovým poplatkom vo výške 50,- eur za pristavenie vozidla. Zmluvou o nájme bolo preukázané, že predmetné motorové vozidlo mala poškodená zapožičané od 30.08.2024

do 08.10.2024. Po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenej faktúru č. 12832024 zo dňa 08.10.2024 na celkovú sumu nájmu 1.529,84 eur za 40 dní nájmu vozidla, t. j. za obdobie

od 30.08.2024 do 08.10.2024. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 08.10.2024 postúpila poškodená na žalobcu svoju pohľadávku vo výške 1.529,84 eur. Listom zo dňa 08.10.2024 oznámila žalovanému postúpenie pohľadávky. Následne žalobca uplatňoval u žalovaného nárok vyplývajúci z uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 14.11.2024 žalovaný oznámil žalobcovi, že čas nevyhnutný na opravu predstavuje najviac 33 dní, preto vyplatil sumu len 1.270,87 eur. Obchodná spoločnosť FINAL-CD spol. s r. o. (opravovňa poškodeného motorového vozidla) oznámila, že poškodené vozidlo bolo prijaté do opravy dňa 30.08.2024 a oprava poškodeného motorového vozidla bola ukončená dňa 30.09.2024. Prebehla v štandardnom režime

s ohľadom na kapacitu servisných technikov, zo strany servisu nebola oprava motorového vozidla žiadnym spôsobom umelo predlžovaná. Dĺžku opravy poškodeného motorového vozidla považovala za štandardnú a adekvátnu s ohľadom na jej rozsah a technickú náročnosť.

5. Súd prvej inštancie považoval ďalej za potrebné uviesť, že strany v spore zaťažuje jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkazná povinnosť. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva

na strane konania. Neunesenie dôkazného bremena znamená neúspech v spore. Citujúc ust.

§ 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2. § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla

a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ust. § 442 ods. 1 a 3, § 525 ods. 1 a 2 zákona č. 40 /1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie zhrnul, že k vzniku spôsobenej škody poškodenej došlo prevádzkou motorového vozidla, v danom čase povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Na základe poistnej zmluvy uzavretej podľa zákona

č. 381/2001 Z. z. je žalovaný povinný uhradiť skutočnú škodu poškodenej, teda okrem iného aj náklady spojené s odstraňovaním následkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného vozidla. Zo skutočnosti, že žalovaný hradil žalobcovi sumu 1.270,87 eur, súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaný nárok uplatnený žalobcom v podstate uznal čo do jeho základu. Sporný tak zostal len rozsah uplatneného nároku, zodpovedajúci časti nároku v sume 258,97 eur, presahujúci nájomné za 33 dní. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie žalobca riadne zdokladoval trvanie nájmu a výšku nájomného, a to čestným prehlásením poškodenej zo dňa 08.10.2024 a prostredníctvom vyjadrenia obchodnej spoločnosti FINAL-CD spol.

s r. o. Predmetnou zmluvou o postúpení pohľadávky došlo: a) k postúpeniu pohľadávky, b) zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Uplatnená pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok poškodenej na náhradu škody, ktorý nárok jej nepochybne vznikol ako následok dopravnej nehody. Predmetom sporu bola skutočná škoda v zmysle ust. § 442 ods. 1 OZ, ktorú predstavujú náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov škodovej udalosti, medzi ktoré náklady patrí aj prenájom motorového vozidla. Na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky tak súd prvej inštancie vyvodil záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a pasívnej vecnej legitímácii žalovaného v spore. Zároveň mal za to, že poškodená nedokázala ovplyvniť dĺžku opravy svojho motorového vozidla (zvlášť v doporučenom servise poisťovňou), navyše za okolností, keď poisťovňa prostredníctvom tretej osoby zasahuje do procesu opravy poškodeného motorového vozidla ohliadkami a doohliadkami poškodeného motorového vozidla. Žalovaný ako osoba likvidujúca škodovú udalosť má právo poškodenému doporučiť subjekt opravovne poškodeného motorového vozidla a tiež má aj právo odkontrolovať rozsah poškodeného motorového vozidla a uhradiť len rozsah škody spôsobenej konkrétnou dopravnou nehodou. Za takýchto logicky vymienených okolností opravy poškodeného motorového vozidla (doporučení a kontroly) je však žalovaný povinný uhradiť škodu zodpovedajúcu celej dobe nájmu náhradného vozidla. Pokiaľ teda žalovaný popieral dôvodnosť dĺžky nevyhnutnej opravy motorového vozidla a s tým súvisiacu dĺžku nájmu náhradného vozidla, bol povinný predložiť dôkaz na preukázanie ním tvrdenej kratšej nevyhnutnej dĺžky opravy motorového vozidla poškodenej v opravovni (a tým kratšiu dĺžku nájmu náhradného vozidla poškodenou). Okrem tvrdenia o neprimeranosti dĺžky opravy nebol žalovaný doložený žiaden dôkaz, preukazujúci dôvodnosť inej dĺžky nevyhnutnej opravy, ako doby 40 dní. Inak povedané v

konaní nebolo preukázané žiadnym spôsobom, že by poškodená alebo žalobca zasahovali do opravy motorového vozidla poškodeného alebo umelo predlžovali jeho opravu v servise. Nebolo preukázané, že by oprava vozidla nemala trvať servisom uvádzanú dobu opravy. Podľa tvrdenia opravovne, oprava poškodeného motorového vozidla prebehla v štandardnom režime a čase, ktoré si oprava motorového vozidla poškodeného dopravnou nehodou vyžiadala. Zároveň nebolo v konaní preukázané, že by sa žalovaný o opravu (kvalitu a dĺžku opravy) zaujímal, jeho záujem sa prejavil až momentom, kedy mal uhradiť škodu, ktorá škoda vznikla v súvislosti s prenájomom náhradného motorového vozidla. Ak teda žalovaný namietal dôvodnosť dĺžky opravy dopravnou nehodou poškodeného motorového vozidla, svoje tvrdenie žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie priznal žalobcovi žalovaný nárok vo výške 258,97 eur.

6. K uplatnenému nároku na úroky z omeškania súd prvej inštancie citujúc ust. § 517 ods. 1 a 2 a § 797 ods. 3 OZ uviedol, že žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti dňom 14.11.2024, ktorú skutočnosť oznámil žalobcovi oznámením o poisťnom plnení zo dňa 14.11.2024, na základe uvedeného poskytol žalovaný žalobcovi len plnenie v sume 1.270,87 eur. Žalovaný si tak svoju povinnosť riadne a včas nespĺnil, keďže neuhradil v lehote 15 dní od ukončenia šetrenia celý nárok žalobcu, a preto sa dostal do omeškania. S poukazom na toto omeškanie žalovaný súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj uplatnený nárok na úroky z omeškania vo výške 8,4 % zo žalovanej sumy odo dňa 02.12.2024.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s poukazom na úspech žalobcu v spore tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že by žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie i odvolacieho konania v rozsahu 100 %, eventuálne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

9. Odvolanie žalovaný odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Tieto námietky konkretizoval tým, že sa súd prvej inštancie dostatočne nevysporiadal s jeho námietkou nedostatku vecnej legitímácie strán, rovnako ani s jeho argumentáciou, týkajúcou sa neprimeranej dĺžky nájmu náhradného vozidla. Žalovaný teda namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, jeho zmätočnosť, neúplnosť a arbitrárnosť.

10. Za nesprávne považoval žalovaný konštatovanie súdu, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 08.10.2024 mala poškodená ako veriteľ voči žalovanému pohľadávku vo výške 1.529,84 eur. Žalovaný mal za to, že neboli naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. Poukazoval

na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7Cdo/52/2022, ako aj na rozhodnutia

R 55/1971 a R 28/2007 s tým, že pod pojmom skutočná škoda sa rozumie zmenšenie majetkového stavu poškodeného či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na jej náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla. Skutočná škoda nevznikla prenájatím náhradného vozidla poškodeným

a vyfakturovaním nájomného žalobcom, ale pre vznik škody sa vyžadovala aj reálna úhrada tohto nájomného poškodenou. Poznamenal, že poškodená faktúra nikdy reálne nezaplatila, teda pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala ani len samotná škoda. Žalovaný namietal záver súdu prvej inštancie, že úhradu nájomného malo v tomto prípade suplovať samotné postúpenie pohľadávky z nájomcu na prenajímateľa. Postúpenie pohľadávky totiž predstavuje právny inštitút, na základe ktorého dochádza k zmene v osobe veriteľa a nemôže suplovať zánik záväzku splnením podľa ust. § 559 OZ. Závery súdu prvej inštancie tak žalovaný považoval za svojvoľné, odchyľujúce sa od významu a účelu právnych noriem OZ, pričom poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/23/2008. V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. sa na vznik nároku poškodeného na výplatu poisťného plnenia voči poisťovateľovi vyžaduje, aby si poškodený voči poisťovateľovi daný nárok na náhradu škody aj uplatnil a preukázal ho poisťovateľovi. V danom prípade si nárok na výplatu poisťného plnenia z titulu nevyhnutne

a účelne vynaložených nákladov voči žalovanému ako poisťovateľovi poškodená nikdy neuplatnila, ale tento bol uplatnený až žalobcom, pričom tento nespĺňa definíciu poškodeného podľa ust. § 2 písm. g) zákona č. 381/2001 Z. z.

11. Žalovaný tiež rozporoval tvrdenie súdu prvej inštancie, že čiastočným plnením žalobcovi uznal jeho nárok čo do základu. Skutočnosť, že v priebehu procesu likvidácie žalobcovi čiastočne plnil, žiadnym spôsobom nesúvisí so žalobcom uplatňovaným právom. Poukázal zároveň na to, že nemal reálnu možnosť účinným spôsobom spochybníť postúpenie pohľadávky, pretože postúpenie pohľadávky mu oznámila poškodená a zmluvu o postúpení pohľadávky môže vyhlásiť za neplatnú výlučne súd. Bol preto povinný považovať postúpenie za platné. Pokiaľ by súd vyhlásil zmluvu o postúpení pohľadávky za absolútne neplatný právny úkon, prípadné plnenie by na strane žalobcu zakladalo bezdôvodné obohatenie.

12. Súčasne žalovaný namietal aj posúdenie nevyhnutnej doby prenájmu náhradného vozidla súdom prvej inštancie, keď za dôvodný považoval nájom vozidla v rozsahu 33 dní. Počas konania pred súdom prvej inštancie rozporoval celkovú dĺžku opravy, a to predovšetkým s poukazom na čistý čas opravy, vyplývajúci z faktúry za opravu vozidla. Práve žalobca mal riadne zdokladovať, prečo oprava poškodeného vozidla mala trvať ním deklarovaných 40 dní, namiesto 33 dní uznaných žalovaným. Týmto súd prvej inštancie presunul na žalovaného dôkazné bremeno žalobcu, aby uviedol konkrétne skutkové tvrdenia a navrhol dôkazy na ich preukázanie, ktorými by preukázal, že oprava poškodeného vozidla bola dôvodná a nevyhnutná v ním deklarovanom rozsahu. Žalobca v konaní nepredložil ani jeden dôkaz na podporu svojich tvrdení. Poukázal na povinnosť poškodeného podľa zákona č. 381/2001

Z. z. riadne preukázať svoj nárok. Žalovaný mal teda za to, že žalobca nedoložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázal, že oprava poškodeného vozidla mala trvať v rozsahu nad žalovaným uznaných 33 dní. K vyjadreniu autoservisu FINAL-CD spol. s r. o., Žilina uviedol, že z tohto nevyplývajú žiadne konkrétne okolnosti, ktoré by odôvodňovali nevyhnutnú dobu opravy v rozsahu 40 dní. Za nesúvisiacu považoval aj argumentáciu,

že nebolo preukázané zasahovanie žalobcu či poškodeného do opravy vozidla.

13. Záverom žalovaný poukázal na to, že krycí list vystavil dňa 10.10.2024, ale nájom vozidla trval len do 08.10.2024, čo ako také vôbec spochybňuje dôvodnosť prenájmu náhradného vozidla.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Žalobca tak navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval za neopodstatnené. Nespokojnosť žalovaného s odôvodnením rozsudku netvorí opodstatnený dôvod odvolania.

15. K námietke aktívnej legitímácie žalobca uviedol, že vecná legitímácia strán bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch medzi rovnakými subjektami ako v posudzovanej veci. Poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Žilina spis. zn. 17C/42/2019 a Krajského súdu v Žiline spis. zn. 8Co/24/2020. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom

a poškodenou, a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním nespôsobuje rozpor s ust. § 524 OZ. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostal zachovaný. Ďalej vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Co/120/2024.

Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovaného, že nemal možnosť spochybníť postúpenie pohľadávky. Žalovaný mohol plniť priamo poškodenému.

16. Vo vzťahu k nevyhnutnej dobe nájmu náhradného vozidla žalobca uviedol, že sa poškodená dostala do situácie, keď bola nútená si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej klientom žalovaného. Tento stav nebol výsledkom jej dobrovoľného rozhodnutia, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodená užívala náhradné vozidlo po dobu 40 dní

do 08.10.2024, hoci v danom čase ešte nemala k dispozícii svoje opravené vozidlo. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise bolo priamym a bezprostredným následkom konania poistenca žalovaného. Užívanie opraveného motorového vozidla umožňuje autorizovaný autoservis poškodenému, až keď sú mu nahradené náklady spojené s vykonanou opravou motorového vozidla.

17. Ďalej žalobca na odvolacie námietky žalovaného reagoval tak, že ak preukáže, kedy poškodená odovzdala poškodené vozidlo autoservisu a kedy jej bolo opravené motorové vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena na preukázanie účelnosti nájmu náhradného vozidla. Ďalej vo všeobecnosti zdôraznil, že postup autoservisu nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý je počas opravy vylúčený z užívania svojho motorového vozidla. Zároveň deň ukončenia opravy nemožno

považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Táto nastáva až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. V posudzovanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenej. Dĺžku zotrvania opravovaného vozidla v autoservise ovplyvňuje práve poisťovňa, ktorá je súčasne subjektom zodpovedným

za náhradu nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla. Medzi žalovaným a autoservisom existuje vzťah, z ktorého plynie povinnosť poisťovne na vystavenie krycieho listu, doručením ktorého autoservisu vzniká povinnosť vydať opravené vozidlo poškodenému. Autorizovaný servis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra, ale túto zasiela rovno poisťovni. Žalobca vyjadril presvedčenie, že by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody. Žalobca poukazoval na podporu svojej argumentácie na rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach, konkrétne na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/84/2023, spis. zn. 6Co/77/2023, spis. zn. 11Co/67/2024, spis. zn. 7Co/51/2024, spis. zn. 11Co/88/2023, spis. zn. 9Co/107/2023, spis. zn. 8Co/136/2024 a Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 3Cob/202/2020, spis. zn. 3Cob/86/2023 a spis. zn. 14Co/6/2025.

18. Žalovaný odvolaciu repliku nepodal a odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne iné ďalšie podania strán v odvolacom konaní.

19. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie rozhodol v jeho neprospech, keď žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu, t. j. tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania, potvrdil.

20. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného princípu neúplnej apelácie vyplýva, že odvolateľ má principiálnu zodpovednosť za obsahové vymedzenie svojho odvolania. Odvolací súd nemôže nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou sporu v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

21. Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

22. Odvolací súd tak považoval za nevyhnutné vysporiadať sa s odvolacími námietkami žalovaného formulovanými v jeho opravnom prostriedku, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

23. Jednou z odvolacích námietok žalovaného bola námietka vecnej legitímácie strán v spore. Žalovaný v zásade zopakoval svoju argumentáciu produkovanú už počas konania na súde prvej inštancie, pričom súdu prvej inštancie vytkol, že sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s touto jeho argumentáciou nedostatočne vysporiadal, čím znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

24. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke primárne odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS/252/2004

zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS/50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II.ÚS/3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II.ÚS/251/2003 zo dňa 17.12.2003). Právo na súdnu ochranu teda nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

25. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie formuloval záver o vecnej legitímácii strán (aktívnej u žalobcu a pasívnej u žalovaného) vo viacerých odsekoch odôvodnenia napadnutého rozsudku (odseky č. 8, H. XX, H. XX, H. XX, XX, č. 43 až č. 45). Z obsahu uvedených odsekov odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie považoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za jednoznačne vyriešenú, čo výslovne vyjadril i v odseku č. 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Čiastočne síce možno súdu prvej inštancie vytknúť, že podrobnejšie nereagoval na argumentáciu žalovaného ohľadne vecnej legitímácie strán v spore a platnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky,

ale rozhodne sa nejedná o taký nedostatok, ktorý by spôsoboval z hľadiska nerešpektovania náležitostí odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 12 CSP) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

26. Vychádzajúc z toho, že určitý nedostatok v odôvodnení (inak vecne správneho) rozhodnutia súdu prvej inštancie môže byť odstránený odvolacím súdom, a to vzhľadom na jednotu rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoriacich jeden celok, odvolací súd považuje za potrebné doplniť rozhodnutie v spore o nižšie uvedené úvahy a závery.

27. Žalovaný v spore namietal, že pre vznik nároku poškodeného na náhradu škody (ktorý mal byť postúpený na žalobcu) je potrebné, aby zo strany poškodeného došlo k reálnej úhrade nájomného žalobcovi za nájom náhradného vozidla, pričom pred uzavretím predmetnej zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky k úhrade nájomného nedošlo. Keďže v zmysle ust. § 524 OZ je postúpenie právnym inštitútom spôsobujúcim zmenu v osobe veriteľa, je absolútne vylúčené, aby tento inštitút suploval zánik záväzku poškodeného uhradiť nájomné jeho splnením podľa ust. § 559 ods. 1 OZ. Pohľadávka poškodeného voči žalobcovi

na odplatu za postúpenie nebola potom ani započítateľná proti pohľadávke žalobcu proti poškodenému na úhradu nájom za nájom náhradného vozidla. Preto nebol splnený jeden z predpokladov vzniku nároku poškodeného proti poisťovateľovi (žalovanému)

na poskytnutie poistného plnenia podľa ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý si žalobca po postúpení pohľadávky voči žalovanému uplatňoval v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., a to podmienka vzniku nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s nájomom náhradného vozidla voči škodcovi vo výške 1.529,84 eur.

28. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobou uplatnený nárok nesporne vyplýval zo záväzku poškodeného z neuhradenej faktúry vystavenej žalobcom, ktorou žalobca vyúčtoval poškodenému nájom náhradného vozidla, z čoho vyplývalo postavenie poškodeného ako dlžníka žalobcu. Predmetnom postúpenia bol v posudzovanom prípade nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, zodpovednosť za vznik ktorej bola poistená u žalovaného (ako poisťovateľa). Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. Žalovaný ani túto formu vzniku skutočnej škody v spore vo všeobecnosti nenamietal.

29. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, sa už v skorších rozhodnutiach v identických sporoch medzi tými istými stranami (teda rovnakými ako v posudzovanej veci) už ustáleným spôsobom vysporiadal s uvedenou argumentáciou žalovaného a túto jeho doposiaľ nezmenenú rozhodovaciu činnosť už možno

považovať medzi stranami za notorickú (napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline spis. zn. 6Co/32/2020 zo dňa 30.06.2020, spis. zn. 7Co/51/2021 zo dňa 25.08.2021, spis. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020, spis. zn. 9Co/97/2021 zo dňa 25.11.2021, spis. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019 a spis. zn. 11Co/108/2020 zo dňa 26.10.2020; obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 7Co/120/2024 zo dňa 16.12.2024). Od tejto rozhodovacej činnosti sa nemal dôvod ani v tomto konkrétnom prípade odchýliť.

30. V záujme komplexnosti odôvodnenia aj bezprostredne v posudzovanej veci (opakovane) odvolací súd ďalej uvádza zásadnú argumentáciu. Žalovaný sa v spore snažil predmetnú zmluvu o postúpení pohľadávky, uzavretú medzi poškodenou a žalobcom dňa 08.10.2024, „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem o jej neplatnosti. Predmetná zmluva však tvorila jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej účastníkov. Nespochybnou vôľou poškodenej a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. Náležite argumentoval žalobca, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom

za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodená uhradila žalobcovi najskôr peňažnú sumu za nájom náhradného vozidla a ten by jej ihneď v rámci postúpenia pohľadávky tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami povedané, poškodená by položila

na stôl sumu 1.529,84 eur a posunula ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenej. Odvolací súd vedome v danej spojitosti použil mierne ironický tón, pretože popísaný (žalovaným minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov.

31. Pokiaľ žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/14/2011 zo dňa 28.05.2012, odvolací súd považoval tento poukaz žalovaného za neopodstatnený. Podľa právnej vety tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR Prejavom smerujúcim k započítaniu (§ 580 Občianskeho zákonníka) nie je samo predloženie faktúry druhej strane právneho vzťahu, a to ani v prípade, že táto strana uzná fakturovanú sumu čo do jej dôvodu a výšky. Vo veci posudzovanej Najvyšším súdom SR tak išlo o iné skutkové okolnosti a rovnako inú riešenu právnu otázku. Zároveň ak žalovaný v rámci argumentácie poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, odvolací súd poukazuje na to, že je síce pravdou, že v danom prípade Najvyšší súd SR vyhodnotil ako nemožné priznať nárok na náhradu škody a ušlý zisk do budúcnosti, resp. ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Avšak v danom prípade, išlo o prenájom nebytového priestoru a posúdenie ušlého zisku za obdobie od roku 2004 do roku 2030, a preto nebolo možné priznať nárok na náhradu ušlého zisku do budúcnosti, pokiaľ o samotnom nároku rozhodoval v roku 2009. Dôležité je, aby samotná škoda existovala v čase rozhodovania súdu, čo v posudzovanom prípade bolo splnené.

32. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie o vecnej legitímácii strán sporu (vychádzajúce z platného postúpenia žalovanej pohľadávky)

za správny, pričom sa potom pre nadbytočnosť už nezaoberal ďalšou odvolacou argumentáciou žalovaného, prečo čiastočnú úhradu pohľadávky žalobcu nebolo možné považovať za uznanie nároku žalovaným.

33. Žalovaný napokon v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na podklade vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, súčasne vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru, že nájom náhradného vozidla bol nevyhnutný a účelný v žalobcom tvrdenom rozsahu 40 dní. Súd prvej inštancie vyslovil tento záver v zásade

na tom podklade, že žalovaný v spore neprodukoval žiaden dôkaz o inej dĺžke nevyhnutnej doby opravy. Žalovaný namietal, že týmto súd prvej inštancie presunul dôkazné bremeno na žalovaného napriek tomu, že dôkazné bremeno preukázať nevyhnutnú dĺžku opravy vozidla poškodenej zaťažovalo žalobcu.

34. Ako vyplýva zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré strany nenamietali, vozidlo poškodenej bolo prijaté autoservisom do opravy dňa 30.08.2024, pričom jeho oprava bola ukončená dňa 30.09.2024, t. j. vozidlo bolo opravované 32 dní. Žalovaný v spore považoval za nevyhnutný čas na opravu poškodenej vozidla dobu 33 dní, teda o jeden deň dlhšiu. Nájom náhradného vozidla poškodenej však trval nesporne až do dňa 08.10.2024. Ako ďalej vyplýva z nesporných tvrdení žalobcu uvedených

v konaní na súde prvej inštancie, v období od 01.10.2024 do 08.10.2024 sa vozidlo poškodenej nachádzalo naďalej v autoservise, a zároveň do dňa 08.10.2024 nebol žalovaným vystavený pre autoservis krycí list – oznámenie o poistnom plnení (tento, ako uviedol žalovaný v odvolaní bol vydaný až dňa 10.10.2024). Žalobca zároveň v žalobe tvrdil, že vozidlo nebolo poškodenej vydané, keďže nebol autoservisu doručený krycí list, bez ktorého autoservis nevydá opravené vozidlo poškodenej, čo podoprel dôkazmi - čestné prehlásenia poškodenej zo dňa 08.10.2024 a potvrdenie autoservisu o odovzdaní a prevzatí vozidla z autoservisu zo dňa 08.10.2024.

35. Medzi stranami sporu bola tak spornou otázka, či po vykonaní opravy poškodeného motorového vozidla, ktorá bola ukončená dňa 30.09.2024, až do dňa 08.10.2024 (predtým ako autoservis odovzdal poškodenému opravené motorové vozidlo po tom, ako mu žalovaný doručil krycí list), možno nájomné za toto obdobie (od 01.10.2024 do 08.10.2023) považovať za náklady vynaložené na nájom náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, keď opravené motorové vozidlo poškodenej servis podľa názoru žalovaného zdržiaval poškodenému protiprávne. Žalovaný považoval podmieňovať vydanie už opraveného motorového vozidla poškodenému doručením krycieho listu poisťovne

za protiprávny postup servisu. Notoricky známou, a tiež z vlastnej rozhodovacej činnosti v identických veciach je pritom odvolaciemu súdu známa prax, že autoservis je zo strany poškodeného splnomocnený na komunikáciu s poisťovateľom škodcu, keď poistné plnenie nežiada uhradiť na svoj účet, ale žiada, aby cena opravy bola likvidovaná zo strany poisťovateľa škodcu (t. j. žalovaného) formou vydania krycieho listu žalovaným. V tejto súvislosti odvolací súd akcentuje tú skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý podniká ako poisťovateľ v oblasti poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, a teda v rámci svojej činnosti poskytuje poistné plnenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, keď nezriedka poskytuje poistné plnenia za škodu, ktorú zaviniel jeho poistník na motorovom vozidle poškodenej pri strete prevádzok ich motorových vozidiel. Poškodenia motorového vozidla sa spravidla opravujú v opravovniach - servisoch, s ktorými môže mať poisťovateľ ako „zmluvný partner“ osobitný (exkluzívny) vzťah, premietnutý do poskytnutia určitej (predbežnej) „garancie“, že uhradí cenu opravy motorového vozidla poškodenej, na čo slúži práve tzv. krycí list. Ako zmluvný partner poisťovne má nepochybne skúsenosti s komunikáciou so žalovaným ohľadne poistných plnení pri škode spôsobenej prevádzkou motorového vozidla s tým, že úhrada ceny opravy poškodenej motorového vozidla je v takýchto prípadoch likvidovaná formou „krycieho listu“. Je tak zrejmé, že poškodený vstupoval do právneho vzťahu s autoservisom založeného zmluvou o dielo s tým, že on nebude uhrádzať cenu diela a že úhrada ceny diela bude zabezpečená zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného. O uvedenom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla nezasielal poškodenému, ale túto zaslal priamo žalovanému ako poisťovní škodcu. V kontexte uvedeného muselo byť žalovanému zrejmé, že pri bežnom (očakávanom) chode udalostí bude predmetné motorové vozidlo poškodenej vydané až po vydaní krycieho listu, prípadne úhrade fakturovanej sumy, teda že ukončenie tohto procesu bude podmienené úhradou (prípadne zabezpečením úhrady, ktorú mal vykonať samotný žalovaný). Argumentácia žalovaného potom prinajmenšom ignoruje existujúci faktický stav založený poškodeným a autoservisom. Bol to práve žalovaný, ktorý po doručení faktúry autoservisom nevzniesol žiadne námietky voči cene vykonanej oprave a bolo na ňom, či zrealizuje jej úhradu, alebo len doručí krycí list autoservisu. V danom prípade to bol teda žalovaný, ktorý objektívne oddialil vydanie motorového vozidla poškodenej.

36. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolaciemu súdu známa obchodná prax, že autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo (len) až po zaplatení ceny opravy, alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že cenu opravy vozidla v konkrétnej výške zaplatí. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto prax autoservisov nachádza v určitej miere oporu aj v existujúcich inštitútoch súkromného práva, a to v zádržnom práve tak, ako je prezumované ust. § 151s OZ. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zdržiavateľa (veriteľa), ktorým je faktické zdržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že huteľná vec, ktorá má byť zdržaná, je v reálnej dispozícii veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc. Zádržné právo je potom inštitútom, ktorý sa veľmi často využíva napríklad pri zmluve o úschove, zmluve o dielo, ale aj pri uplatnení nároku zo zodpovednosti za vady a podobne. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné podľa názoru odvolacieho súdu nahliadať na proces odškodňovania škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla tak, ako ho prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z., čo sa v reálnom živote prejavuje napríklad v tom, že poškodený si dá vykonať opravu svojho motorového vozidla v zmluvnom/partnerskom servise poisťovateľa škodcu a že splnomocní príslušný servis

na zastupovanie voči poisťovateľovi škodcu, čoho reálnym odzrkadlením je práve to, že zmluvný servis nezasiela faktúru, ktorou vyúčtuje cenu opravy priamo poškodenému ako objednávateľovi opravy, ale priamo poisťovateľovi škodcu a tento následne vykoná úhradu. Napriek tomu, že žalovaný sa v posudzovanom spore snaží navodiť dojem, že on nijakým spôsobom nezasahuje do realizácie práv a povinností, ktoré sú obsahom právneho vzťahu založeného zmluvou o dielo medzi poškodeným a zmluvným servisom, jeho ingerencia (daná spoluprácou so zmluvným servisom na báze likvidovania škody vzniknutej prevádzkou motorového vozidla) je týmto jednoznačne daná. V tejto súvislosti je potrebné si uvedomiť rozdielnosť postavenia žalovaného (ako poisťovateľa škodcu), ktorého si poškodený sám neurčuje, nakoľko povinnosti žalovaného vznikajú v dôsledku škodovej udalosti zavinenej škodcom (poisteným), a ktorý tým vstupuje do vzťahu s vymedzeným rozsahom práv a povinností s poškodeným „nútene“ v dôsledku vzniku poistnej udalosti (tak ako ich prezumuje zákon č. 381/2001 Z. z.) a postavenia autoservisu, ktorý vstupuje do vzťahu s poškodeným na (dobrovoľnom) zmluvnom základe (na základe voľby poškodeného), ktorý je výsledkom kontraktačného procesu s určitým obsahom. V kontexte uvedeného by potom úvaha, ktorá by rozlišovala dôvodnosť (príp. rozsah) nároku na náhradu škody súvisiacej s nájmom náhradného motorového vozidla poškodeným aj vo vzťahu k dĺžke doby medzi ukončením opravy motorového vozidla poškodeného a vydaním krycieho listu/vykonaním úhrady zo strany poisťovne výlučne v závislosti od toho, či by bol príslušný autoservis oprávnený uplatniť voči poškodenému zádržné právo, vyznela nesystematicky, nakoľko dôvodnosť nároku by bola podmienená tým, aké zmluvné podmienky by si poškodený v rámci kontraktačného procesu s autoservisom vyjednal. Akceptujúc výklad žalovaného by si potom poškodený „musel“ dojednať so servisom také zmluvné podmienky, ktoré by ukladali servisovi povinnosť vydať mu motorové vozidlo po oprave aj bez zaplatenia ceny opravy/vydaní krycieho listu (uvedený výklad by potom napr. de facto vylučoval možnosť uplatnenia zádržného práva zo strany servisu), čo by servis pri uzatváraní zmluvy o oprave nebol povinný akceptovať, a prípadné nevyjednanie takých podmienok opravy zo strany poškodeného, s ktorými by poisťovateľ škodcu súhlasil, by potenciálne viedlo k ďalším sporom medzi poškodeným a poisťovateľom, týkajúcim sa námietok voči voľbe toho-ktorého servisu zo strany poškodeného a poškodený by sa stal do určitej miery „rukojemníkom“ poisťovateľa škodcu na strane jednej a servisu na strane druhej. V kontexte uvedenej (všeobecnej) úvahy je potom potrebné o to viac nahliadať na prípady, kedy si poškodený dá opraviť motorové vozidlo v partnerskom servise poisťovateľa škodcu (tak, ako to bolo aj v posudzovanom prípade). Odvolací súd má za to, že práve „partnerský“ vzťah poisťovateľa škodcu a servisu, ktorého reálnym vyjadrením (okrem iného) je aj vydanie krycieho listu „zmluvnou/partnerskou poisťovňou“, má byť tou skutočnosťou, ktorá poskytne zhotoviteľovi - partnerskému autoservisu poisťovateľa škodcu dostatočnú garanciu na to, aby vydal poškodenému jeho opravené motorové vozidlo a tým sa v konečnom dôsledku vo vzťahu k poškodenému skrátila nevyhnutná doba, po ktorú bude z jeho strany potrebné užívanie náhradného vozidla. Z uvedeného potom možno jednoznačne vyvodiť záujem poisťovateľa škodcu (ak nevzniknú dôvodné pochybnosti o rozsahu škody) bezodkladne vydať krycí list, príp. partnerskému servisovi cenu opravy uhradiť, aby tým nedochádzalo k ďalšiemu vzniku škody z dôvodu nájmu náhradného vozidla zo strany poškodeného, príp. v rámci spolupráce s partnerským servisom vyjednať také podmienky, na základe ktorých by zmluvný servis vydal vozidlo poškodenému ihneď po vykonaní opravy. Argumentácia žalovaného v intenciách uvedeného vyznieva jednostranne a nereflektuje na skutočnosť, že servis je (vo všeobecnosti), či už na zmluvnom základe, resp. ex lege, oprávnený zadržať motorové vozidlo do vykonania úhrady opravy. Uvedená prax autoservisov nepochybne svedčí tiež o danosti tzv. funkčnej synalagmy, v danom type záväzkovo-právnych vzťahov. Odvolací súd potom v základe nevidí dôvod, aby zo strany zmluvnej poisťovne nedošlo k nahradeniu dodatočných nákladov spojených s nájmom náhradného vozidla poškodenému partnerským servisom až do úhrady náhrady škody, príp. vydania krycieho listu.

37. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 09.08.2024) a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

38. Zároveň odvolací súd dodáva, že je pravdou, že hypoteticky mohla faktúra za opravu vozidla zaplatiť aj poškodená, ktorá by si tak mohla vozidlo v autoservise vyzdvihnúť už po reálnom ukončení opravy dňa 30.09.2024. Pokiaľ by však aj poškodená disponovala určitou disponibilnou finančnou rezervou na účely krytia náhodných udalostí (v danom prípade zodpovedajúcou cene opravy 4.828,39 eur), nemožno podľa mienky odvolacieho súdu spravodlivo žiadať, aby túto použila práve na (hoc dočasne) prekrytie nákladov škody škodovej udalosti zavinenej tretím subjektom. Skutočnou otázkou však je, či aj bolo povinnosťou poškodenej postupovať hore uvedeným spôsobom. Odpoveď na túto otázku pritom treba

hľadať výkladom e ratione legis zákona č. 381/2001 Z. z. Konkrétne si treba uvedomiť, že cieľom povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel je zabezpečenie prostriedkov na zaplatenie škôd spôsobených iným na zdraví alebo na majetku. Je teda namieste, aby škodu na majetku uhradila priamo poisťovňa bez toho, aby sa vyžadovala aktivita poškodeného – najmä aktivita spočívajúca v použití vlastných prostriedkov poškodeného na úhradu ceny za opravu motorového vozidla. Nakoniec - vzhľadom na to, že prevádzkou motorových vozidiel vznikajú často škody relatívne vyššieho rozsahu, pre väčšinu populácie by bolo zložité zaplatiť cenu za opravu vozidla a následne čakať, kým poisťovňa tieto výdavky refunduje.

39. Za absurdnú považoval napokon odvolací súd námietku žalovaného, že práve skutočnosť, že poškodená bez toho, aby mala k dispozícii svoje, už opravené vozidlo, ukončila nájom náhradného vozidla (dňa 08.10.2024), nasvedčuje tomu, že žalobca nepreukázal účelnosť nájmu náhradného vozidla (jeho potrebu) ako jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že žalovaný uznal nutnosť nájmu náhradného vozidla v období do 01.10.2023 tým, že uhradil náklady nájmu náhradného vozidla za obdobie od 30.08.2024 do 01.10.2024. Ako už bolo spomenuté, účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla tak slúži na zabezpečenie náhradnej veci za vec, ktorá je dočasne, v dôsledku škodovej udalosti, nespôsobilá na obvyklé užívanie. V posudzovanom prípade nemohlo byť na ťarchu poškodenej, že sa rozhodla nevyužívať náhradné vozidlo po celú dobu, po ktorú nemala k dispozícii svoje motorové vozidlo. Táto skutočnosť tak nie je dôkazom neúčelnosti nájmu náhradného vozidla.

40. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania (k tomuto výroku žalovaný neprodukoval žiadne odvolacie námietky, teda napadol ho len ako výrok závislý), ako vecne správny podľa ust.

§ 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).